

SPATIUL
LOCATIV

A. LUCACI

PROGRAM
DE
AUDIENȚE

— Iată că avem și noi
programul nostru spațial.

ANUL XXI • Nr. 3 •
15 FEBRUARIE 1969 •
16 PAG. • 1,50 LEI

URZICEA

Vai mie, sînt capabil

În secția noastră sînt patru birouri: unul al lui Bădilă, lingă calorifer, deoarece omul e frigos, dir lipsă de globule roșii, în dreptul ferestrei, biroul lui Țurture, unde își ține lucrările restante și pachetul cu mîncare, un birou în colțul cel mai întunecos al camerei, ocupat de mine, trecut în statul de salarii cu numele de Ieremia Petre Ieremia, și, în sfîrșit, la o mesuță scundă, între cuier și o nișă, își macină conștiințios situațiile Ilie Mărînduc, cel mai destoinic și mai în vîrstă salariat al secției. Pe scurt: în secția noastră sîntem patru oameni: doi care nu lucrează, Bădilă și Țurture, și doi care sînt criticați: Ieremia P. Ieremia, adică eu, și Ilie Mărînduc. În secția noastră, diviziunea muncii funcționează după următorul sistem: Bădilă și Țurture nu trebuie să muncească fiindcă muncesc prost, iar Ieremia și Mărînduc trebuie să muncească pentru toți patru, fiindcă muncesc bine. Și intrucît munca înalță pe om, eu și Mărînduc sîntem înalțați aproape în fiecare zi, două, trei ore după program, spre a face și lucrările celor doi restanțieri, neînălțați din acest punct de vedere.

Într-o zi, șeful m-a criticat aspru pentru că i-am permis lui Țurture să-și facă singur lucrările, care au ajuns la director. S-a iscat un tărăboi monstru. Directorul l-a chemat pe șef, șeful m-a chemat pe mine, eu l-am chemat pe Mărînduc. Pe Țurture nu l-a chemat nimeni. La aluzia mea respectuoasă că lucrarea aparține totuși lui Țurture, directorul a sărit ca ars.

— Să nu-mi pomeniți de Țurture!... Dacă aveți un timpit în secție, trebuie să-l menajați!

— Tovarășe director, am îndrăz-

nit eu, dar cretinul ăsta e mai deștept decît mine și decît Mărînduc. L-am obișnuit cu nărav. Noi să-i facem lucrările, și el să-și curețe unghiile.

— Sau să-și potrivească nodul la cravată, adăugă surd Mărînduc.

— Sau să-și completeze pronosportul!

— Sau să-i telefoneze ba lui Mimi ba lui Fifi, ba lui Ani.

— Păi, nu vă dați seama că e nebun? tună directorul. Nu vedeți că nu se poate concentra? Sare de la una la alta! Ce bază să pui pe un asemenea cadru?... Nu înțeleg absolut nimic din lucrarea lui! Sînt cuvinte încrucișate. Și nu am vreme să dezleg rebusuri, începînd cu trimestrul unu.

Și directorul ne întinse lucrarea lui Țurture: «expediat Timișoara 5000 metri șifon, Sighișoara 2000, Anișoara 1000...»

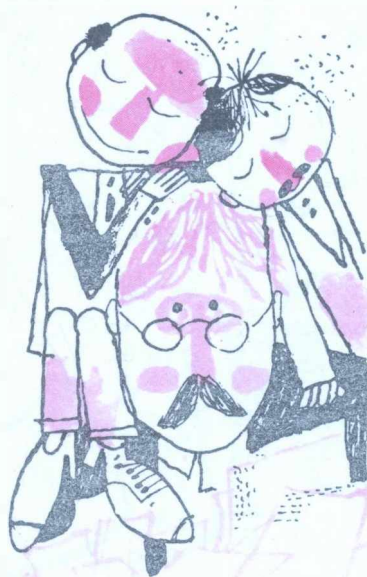
— În ce județ e Anișoara asta, tovarăși? strigă directorul. În ce județ?...

— Nu e în județ, tovarășe director, am rostit eu. E în București. Adineaurei a vorbit cu ea la telefon!...

— Carevaszică, am sau n-am dreptate? clocoti directorul. Ce încredere poți avea într-un asemenea individ care lasă baltă lucrarea ca să-și vadă de altele! Iresponsabil! Înapoiat!

— Încă nu e înapoiat, tovarășe director, deși a plecat de dimineață...

— Pe mine, incheie directorul, nu mă privește cum vă organizați munca în secție. Eu știu că lucrarea e prost întocmită, și în consecință (adresîndu-se șefului), tovarășe Piculiță, vei trece la sancțiuni (și arată spre mine și spre Mărînduc). Dumnealor doi sînt oameni capabili, oameni pregătiți, oameni cu cap, și

dacă nu înțeleg să-i ajute pe idioții din secție, îi privește personal. E o rușine, tovarăși, o rușine să lăsați toate sarcinile pe umerii unor oameni nepregătiți.

Ne-am făcut o serioasă autocritică, ne-am luat angajamentul că asemenea greșeli nu se vor mai repeta și că-i vom ridica pe Țurture și pe Bădilă la nivelul nostru. Directorul ne-a mulțumit și l-a rugat pe șef să nu uite totuși sancțiunea.

Am revenit în birou. Țurture, ridea vesel, ca un iresponsabil, iar Bădilă, lingă calorifer, cu un registru pe genunchi, dormita din

lipsă de globule. Mie mi se urcase în obraji toate globulele roșii!... Mărînduc mi-a șoptit să nu provoc discuții neprincipiale cu imbecilii, așa că m-am așezat calm la birou să refac lucrarea lui Țurture, care glumea la telefon dezinvolt și cretin.

Apoi, își aruncă o privire distrată peste umerii mei:

— Parcă ar fi lucrarea mea, nu?...

— Da. Se reface!

— N-am nimic împotriva, frate dragă, orice lucru poate fi îmbunătățit. În răstimp eu voi încerca să vă procur bilete la concert. Pa.

În clipa următoare, telefonul țirii prelung. Ridic receptorul. Vocea șefului:

— Tovarășe Ieremia, ce se întimplă cu lucrarea lui Bădilă?

— Cu lucrarea nu știu ce se întimplă. Dar cu Bădilă se întimplă bine. Zimbește în somn.

Șeful ridică tonul:

— De ce-i permiți să doarmă în timpul producției?

— Să vedeți, tovarășe șef, el aripise în pauză. Pe urmă noi am fost chemați la director să ne scuture...

— Și lucrarea unde e?...

— Pe genunchii lui...

— Dacă într-un ceas nu e gata, răspundeți personal!... Tu și Mărînduc!...

— Tot noi?...

— Da! Colectivul trebuie ajutat. Împins.

— Dar colectivul doarme, cum să-l împing?... Bădilă moțăie, Țurture e plecat!

— Lasă-i frate, lasă-i!... Cu ăștia mai rău vă incurcați!... Degeaba îi mai criticăm. Pe voi doi, vă criticăm cu dragoste. Cu plăcere. Știm că orice critică ajută. C-o băgați la cap. Hai, dați-i bătaie!... Terminați-l și pe Țurture și pe Bădilă...

— Bine, tovarășe șef!... Stăm și după masă, și...

— Apropo, dar cu lucrările voastre cum stați...

— ... O să le...

— Cum? Abia «o să le»?... Încă nu le-ați?...

— Păi le-am... pe-ale lui Țurture și pe-ale lui Bădilă...

— Nu mă interesează scuze și motive! Chiulangiilor!... Vă dau în ședință!... În ședință! Țurture și Bădilă barem sînt oameni sinceri!... Incapabili! Idioți, cretini și basta!... Știm că nu contăm pe ei!... Dar voi? Voi, oameni capabili!... O să vă scutur de-o să vă meargă fulgii!

— Tovarășe șef... o clipă... ascultați-mă o clipă... vă rog... să mă învoiți o oră...

— Cum? Pentru ce?... Încotro? Unde?...

— La policlinică... Să-mi scot un certificat de cretin...

— Ești nebun?... Îți arde de glume?

— Nu! Dar prefer să fiu cretin fără probleme, decît capabil cu sancțiuni!...

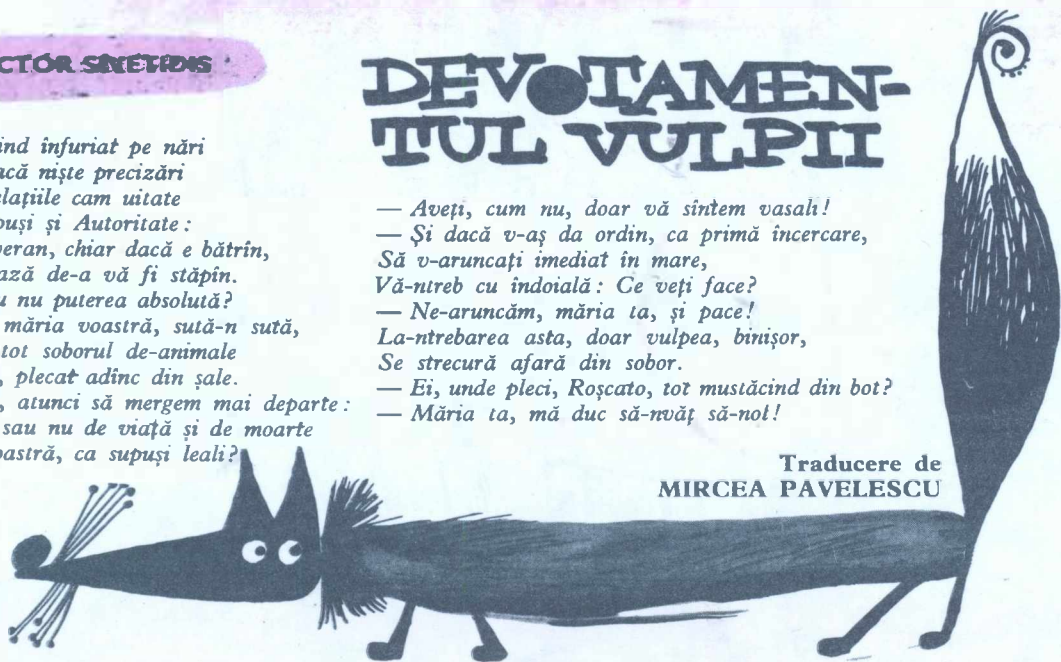
VICTOR SNETKOS

Leul pușnind infuriat pe nări
Ținu să facă niște precizări
Privind relațiile cam uitate
Dintre supuși și Autoritate:
— Un suveran, chiar dacă e bătrîn,
Nu încetează de-a vă fi stăpîn.
Am eu sau nu puterea absolută?
— Aveți, măria voastră, sută-n sută,
Răspuns tot soborul de-animale
La umison, plecat adînc din șale.
— Perfect, atunci să mergem mai departe:
Am drept sau nu de viață și de moarte
Asupra voastră, ca supuși leali?

DEVOTAMENTUL VULPII

— Aveți, cum nu, doar vă sîntem vasah!
— Și dacă v-aș da ordin, ca primă încercare,
Să v-aruncați imediat în mare,
Vă-nțreb cu indoială: Ce veți face?
— Ne-aruncăm, măria ta, și pace!
La-nțrebarea asta, doar vulpea, binîșor,
Se strecură afară din sobor.
— Ei, unde pleci, Roșcato, tot mustăcînd din bot?
— Măria ta, mă duc să-mvăț să-nol!

Traducere de
MIRCEA PAVELESCU

ÎNSEMĂNĂRILE UNUI INDISCRET

● Lui Dumnezeu, și fumul cetăților arse îi miroase a tămâie.

● Lumina depoetizează

● «Mi-o veni și mie ziua să ies din apa în care mă bălăcesc și să mă înalț repede, zburînd spre soare?» se întreba un peștișor.

...Nu știa sărmanul, că semenii lui, care se înălțau așa, erau prinși de o undiță!...

● Nu există o morală generală. Fiecare avem morala ce ne convine.

● Ceea ce place mai mult contemporanilor din opera dumitale sînt lucrurile pe care ai ezitat să le scrii fiindcă ți s-au părut banale.

● Dacă am fi fost de la început fericiți, omenirea n-ar fi progresat.

● De obicei, numim cinic pe omul lipsit de prejudecăți.

● Bita s-o duci dumneata, să nu te ducă ea.

● Cinstea nu scuză incapacitatea.

● Cel ce neagă este întotdeauna mai tare.

● Ce-ai adăugat, cititorule, din propriu-ți suflet, gândurilor și versurilor mele?

● Cine stă de vorbă, cu vorba rămîne.

● Cunoașteți dușmăni atît de obritoare ca unele prietenii?

● Nu ne place decît noutatea adusă de noi înșine. A altora e aberațiune sau impertinență.

● Nu e nici un merit să cucerești o femeie. Meritul cel mare e să știi cum să te porți cu ea, după ce ai cucerit-o. Ca să fim canalii e lucrul cel mai ușor de pe pămînt.

**NOROCUL
E CUM
ȘI-L FACE
OMUL...
LA 2 MARTIE**

TUDOR MUȘATESCU

OAMENI, PLANTE ȘI LUCRURI

*Din însemnările
unui briceag*

- Un paloș se grozăvea față de o lamă de ras:
— Eu pot să omor un om dintr-o singură lovitură, stimată tinichea!
— Și eu pot, răspunse lama, dacă îi tai beregata sau vinele de la mină. Dar, om să se bărbiească cu paloșul, n-am văzut pînă azi, drăguță.
- Toate vorbele de pe lume sint cu două tăișuri.
- Briceagul parvenit își cumpără întii turbușon.
- Femeia rea e ca briceagul bun: are limba ascuțită.
- Cînd vrei să-ți tai friptura la restaurant, vino cu briceagul de acasă.
- Briceagul bun se cunoaște după limbă, nu după prăsele.

- Mîntea briceagului se ascute la tocilă și a omului, la «toceală».
- Nu-mi plac oamenii din topor.
- Lăudărosul e ca satirul care pretinde că se trage din «satirnalile» romane.
- Chiar și gerul cînd e ascuțit, taie.
- Toate uneltele tăioase se tocesc cu vremea. Numai una nu se tocește niciodată: coasa morții.
- Am avut un singur regret în viață, că — deși «poliglot de limbi», — n-am putut să vorbesc nici una.
- Cînd vreunul vrea să-și ciopească numele pe-o bancă, taie-l imediat la deget. De... banc!

CRĂIȚĂ-MÎNDRĂ VASILE

FĂRĂ CUVINTE

FRED GHENĂDESCU

SUPERSTIȚIOȘII

— Cînd, la verificare, mă trezesc că îmi lipsesc 13 mii de lei...
— Sper că n-ai avut neplăceri!

SENZATIONALELE DESCOPERIRI ALE UNEI MUSTE

Stăteam ca pe jăratec. În cabinetul direcției tocmai se întrunise comisia pentru repartizarea primelor. Iar eu, trei trimestre la rind nu primisem nici un fel de primă. Eram inebunit! Trebuie să vă mai spun că din această comisie făcea parte și prietenul meu din copilărie, cel mai bun amic al meu, Blindu, care aici, la întreprindere, îmi era superior. El îmi explicase: «Dragă, eu am vorbit pentru tine de mi-a ieșit sufletul. Dar ce pot face eu împotriva a patru inși care te fac albă de porci?» «Și cine-s ăia?» întrebasesem eu. Blindu îmi puse o mină pe umăr: «Tu știi cit tin la tine! Și vorba aia, ne cunoaștem de 40 de ani! Dacă eu ți-i spun, nu se poate ca tu, o dată, să nu-l rezezi pe vreunul! Și atunci, eu ce fac? Cum apar în fața celor care au încredere în mine? Dacă-mi ești prieten, trebuie să mă înțelegi!...» L-am înțeles pe Blindu. Nu m-am supărat pe el, pentru că avea dreptate. Și, de cite ori venea el la mine sau eu la el, la o tablă, că eram vecini, discutam orice, numai despre asta nu.

Acum însă fierbeam din nou. Eram sigur că iar voi fi luxat. Aș fi dat cinci ani din viață să pot fi prezent, nevăzut, acolo în birou, ca să asist la discuții. Dar cum? Ah, doamne, dacă m-aș putea transforma într-o muscă! Să intru acolo și să aud tot! De ce oare nu s-ar putea întâmpla și o asemenea transformare astăzi când se întâmplă atâtea minuni în știință, în tehnică, în medicină? Trebuie să existe și pentru asta o formulă! Dar, bineînțeles, trebuie să vrei foarte intens! Trebuie să te concentrezi!

M-am așezat bine în scaun. M-am concentrat. Mi-am spus în gând: «Vreau să devin muscă! Vreau să devin muscă! Unu... doi... trei...» După «trei» am așteptat. Vax! Nu s-a întâmplat nimic. Am încercat altceva... «Abracadabra! Dau cinci ani din viață dacă mă transform acum în muscă! Unu!... Doi!... Trei!...» Nimic! Timp de o oră am încercat zeci de formule, dar minunea nu se întâmpla. Obosit, vroiam tocmai să renunț, când mi-a venit o nouă idee. Să încerc cu folclorul. Că doar în basme se petrec minuni. Am spus în gând: «Foaie verde și-o zacuscă, vreau să mă transform în muscă!» Și am așteptat. Nimic. Dar mi-am amintit că rostisem formula incomplet, fără unu, doi, trei! Am spus din nou: «Foaie verde și-o zacuscă, vreau să mă transform în muscă! Unu... Doi... Trei... «Și... dumnezeule!

Dintr-o dată mi-am dat seama că stau pe o platformă uriașă neagră, în spatele meu un spătar imens tot negru. Totul în jurul meu devenise enorm. Mi-am dat seama apoi: platforma uriașă era scaunul. Iar eu eram... muscă! De fericire am început să bizii. Apoi am mișcat, cu teamă, din aripioare. Și m-am înălțat. Am început să zbor vesel prin birou! A mea era viața, a mea era izbînda. Dar, deodată, am înghețat.

Bun... dar care e formula ca să devin înapoi om? M-am oprit înghețat pe plafon. Am spus în gând: «Foaie verde și-o zacuscă, vreau să fiu iar om nu muscă! Unu! Doi! Trei!» Și nimic. Rămăsesem o muscă nenorocită lipită de plafon și la un metru de mine atirna, uitată pesemne de ani, lipită de lampă, o fișie din cele numite: «moartea muștelor». În prima clipă, disperat, la gândul că voi rămîne muscă, riscind să mor de la flit sau de la pac-pac, am vrut să mă arunc în «moartea muștelor» și să mă sinucid. Dar dragostea de viață era mai puternică. M-am oprit și am încercat să raționez. «Deci, am greșit undeva! Unde oare? Și, deodată, m-a fulgerat o idee: formula în versuri o rostisem acum invers. Adică ceream să revin la starea inițială. De ce n-aș rosti și unu-doi-trei tot așa, invers. Și am spus deci: «Foaie verde și-o zacuscă, vreau să fiu iar om, nu muscă! Trei-doi-unu!»

SADI RUDEANU

Am simțit o lovitură teribilă la cap și mi-am pierdut cunoștința. Cînd am deschis ochii, am văzut că sînt întins pe podea. Capul mă dorea îngrozitor. Ce se întimplase? Cînd găsisem formula de revenire la starea de om, mă aflam pe plafon. Transformindu-mă acolo în om, m-am prăbușit ca un bolovan. Din fericire nu-mi rupsesem nimic. Aveam doar un cucui în cap. Dar merita. Am rostit din nou formula primă și iată-mă din nou muscă. M-am așezat pe birou să mă odihnesc. Deodată ușa s-a deschis și șeful meu de secție își viri capul. Văzînd biroul gol, spuse:

— Iar a întins-o chiulangiu! Bine că vrea primă!

Și exact înainte cu o oră îi dădusem un pachet de «Pall-Mall» spunînd că îl găsisem în tramvai. El știa că nu-l găsisem, eu știam că știe, el știa că eu știu că știe, dar îl primise. Și acum, poftim... Am oftat și, profitînd de faptul că lăsase ușa deschisă, mi-am luat zborul. Am ieșit pe coridor și m-am postat chiar pe ușa direcției. Cînd femeia de serviciu a intrat acolo cu un pahar cu apă, am intrat și eu. Discuțiile erau în toi. Vorbea șeful contabil și tocmai despre mine:

— ...abateri n-a avut, greșeli n-a comis, cu toate că nu s-ar putea spune că ar avea merite speciale, eu ce să spun? Nici nu mă opun, nici nu-l propun!

A vorbit și al doilea, directorul-adjunct, cam la fel. Al treilea, tot așa. Oamenii nu știau ce să facă. Mă uitam emoționat la Blindu. O vorbă de-a lui acum ar fi inclinat în mod sigur balanța în favoarea mea. Am venit și m-am așezat pe mina lui. Blindu mă goni și... vorbi:

— Tovarăși, făcu el, n-aș vrea să-mi luați în nume de rău faptul că-i iau apărarea!

Îmi venea să-l sărut. Prietenul la nevoie se cunoaște.

— ... se știe că sîntem prieteni, continuă el, și s-ar putea interpreta greșit. Dar noi avem de rezolvat aici o problemă. El vrea să facă treabă, vrea să-și rezolve bine lucrările dar... se întimplă cum știți! Totuși, putem noi să-l tăiem a patra oară de la primă numai pentru că e timpit? Este el vinovat de asta?

Mai întii mi-a venit o ameteală, apoi am vrut să mă arunc într-un pahar cu apă și să mă înec. Deci iată ce reclamă îmi făcea bunul meu prieten. Timpit! Eu care-l ajutam la rapoarte, care stăteam noaptea și-i mai rezolvam din lucrări...

— Dar, făcu mirat directorul, eu știu, tovarășe Blindu, că sinteți nedespărțiți! Cum te poți împăca să fii tot timpul cu un om care e așa cum spui?

— Cum să scap de el? făcu Blindu. Aici sîntem în aceeași întreprindere, acasă sîntem vecini. Tot timpul e pe capul meu! Să-l dau afară? Ne știm din copilărie! Nu pot!

Turbam! În fiecare zi la orele șase se infiuța la mine. Trei sute de grame de cafea pe săptămînă numai pentru el cumpăram. Enervat am început să zbor biziind prin cameră. Simțeam nevoia să mă răz-bun. Am uitat să vă spun că femeia de serviciu le adusese un carton de cataifuri. Fiecare avea în față un cataif încă neatins. Numai directorul nu.

— Acum, spuse zîmbînd directorul, îmi pare rău că n-am comandat și eu o prăjitură! Mi-e foame!

— Dar vă rog, sări Blindu, vă ofer cataiful meu! Eu am mîncat acum o oră!

Brusc m-am hotărit. În timp ce Blindu îi ducea cataiful directorului, mi-am luat zborul și am intrat adînc în frișcă. Și cînd directorul tocmai se pregătea să înfigă lingurița am început să bizii. Directorul se opri și spuse răstît și enervat:

— Tovarășe Blindu, dacă ai știut că ai o muscă în cataif, puteai să-l refuzi, nu să mi-l oferi mie. Eu nu sînt lada dumitale de gunoi!

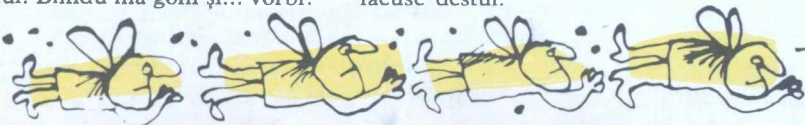
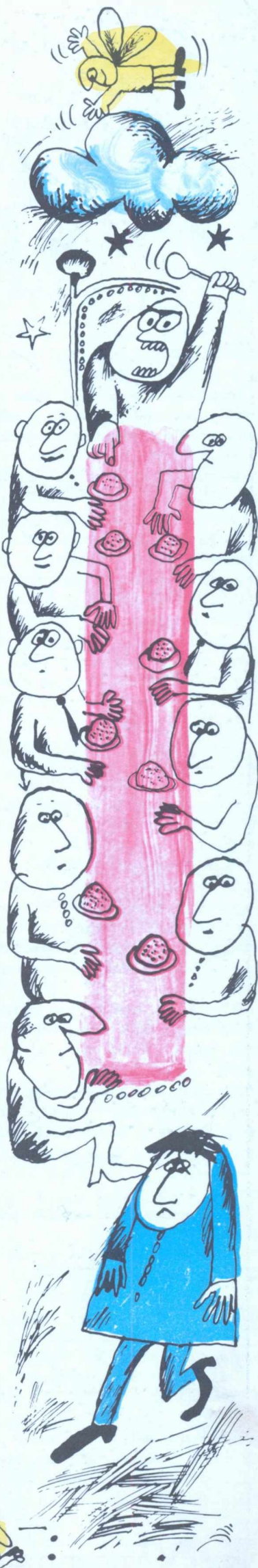
Blindu se făcuse verde. Eu eram răz-bunat.

— Și, adăugă directorul, tocmai vroiam să vă spun că la aceste ședințe sîntem prea mulți! O să mai reducem...

Mi-am luat zborul, am intrat în birou, am rostit formula și, iată-mă din nou om, în scaun. Ușa se deschise și apărî distrus Blindu:

— Dragul meu, făcu aproape gemînd, n-o să mai fac parte din comisie! De aci înainte nu mai are cine să te apere la prime!

Am vrut să-i arunc o călimară în cap dar m-am reținut. Cataiful făcuse destul.

CONSILIU DE FAMILIE

La orele 17 unchiul Cezar împreună cu soția sa, mătușa Luxi, intrară pe ușă. El înalt și slab ca un stîlp de înaltă tensiune, ea mică și rotundă ca o brînză de Olanda. Așezați în fotolii, Tase-tatăl și Cleopatra-mamă, îi primiră pe cei doi într-o tăcere de moarte. Ptolemeu, fiul lui Tase și al Cleopatrei Ionescu, fu trimis la cinema pentru a nu asculta pe la uși, obicei vechi practicat de Ptolemeu din frageda-i pruncie.

De fapt, ce s-a întâmplat? Pentru ce a fost convocat consiliul de familie? Cleopatra, mama lui Ptolemeu, oftă îngrozitor făcînd să-i tresalte pieptul pînă la o distanță bunicică de restul corpului. Tase Ionescu oftă și el mai puțin îngrozitor, dar scurt și șuierat, rezultat al unei bronșite tabagice. Unchiul Cezar se așezase pe scaun de două minute, cînd vocea lui Tase îl făcu să tresară.

— Stai jos, Cezar!

Acesta își lungi picioarele sub masă, făcîndu-se mai mic.

— Dar Luxi unde este? întrebă Cleopatra.

Mătușa Luxi, care se așezase și ea de două minute, își puse poșeta sub ea, înălțîndu-se pe fotoliu.

— Dragii mei, v-am convocat aici fiind vorba de viitorul lui Ptolemeu, începu Tase. Anul școlar se anunță foarte greu... din ce în ce mai greu! Mărturisesc că eu însumi sint depășit de materiile din anul acesta...

— Darămite copilul? îl interrupse Cleopatra.

Privirea lui Tase se opri mirată asupra Cleopatrei, apoi își continuă urmărirea celor două muște care bizăiau necuviincioase pe măsuta din față.

I se păru că în clipa aceea semăna cu Cato Censorul, lucru care îl făcu să se uite în treacăt în oglinda bufetului. Luxi ridică brațele spre cer rostind și ea ca o matroană romană:

— Doamne! Ce vor să facă din copiii noștri?

După această frază memorabilă dispăru din nou în fotoliu.

— Nenorocirea face ca Ptolemeu să fie un copil foarte sensibil! continuă Tase.

— Asta e drept! confirmă și Cleopatra, apoi oftă de trei ori scurt, scurt.

— Vă mai amintiți de dezastrul de acum un an, cînd a rămas repetent?

Cei trei își plecară capul zdrobiți de această aducere aminte.

— Ei bine, dragii mei, copilul nu și-a mai revenit nici pînă în ziua de astăzi! A început să fumeze... să bea... să umble nopțile... să fure! Da, da! Cu regret trebuie să vă spun că Ptolemeu a început să fure! A devenit cleftoman. Iată dar unde l-a dus acest șoc puternic! Anul acesta, dacă nu-l vom ajuta, s-ar putea să facă un șoc și mai puternic, care

să-i fie fatal...

— Taci, Tase! Pentru numele lui Dumnezeu! răcni duios Cleopatra, ca o mamă sensibilă ce era.

— Bineînțeles că vor trebui depuse toate eforturile pentru ca acest copil să nu mai fie traumatizat sufletește! rosti unchiul Cezar.

— Chiar așa! Te pui cu șocol? ginguri și mătușa Luxi, răsărind din fotoliu.

— La ce materie e el mai slab? întrebă Cezar scoțînd o hîrtie și un creion din buzunar.

— Păi s-o luăm organizat! spuse Tase. La gimnastică are zece, care va să zică n-avem de ce ne teme!

— Buuun! Zece zici!

— La muzică are nouă! Care va să zică excludem și muzica!

— Buuun! S-o excludem!

— La dirigenție are opt! Care va să zică nu-i pericol!

— Buuun! Nici de asta nu ne temem!

— Atunci pentru ce l-au lăsat repetent, trăsni-i-ar să-i trăsnească! chițai glasul mătușii Luxi.

— Pentru ce? Pentru niște fleacuri, madam! răcni Tase încit Luxi dispăru sub masă.

— Tase, fii calm! recomandă Cezar. În privința acestor materii ne-am liniștit! Să vedem la ce stă mai rău!

— Fizica! Parcă eu tot cu fizica am trăit! Și slavă domnului... mormăi Tase.

— Matematica! Și să vă spun drept, nici pînă astăzi nu știu care e numitorul și care e numărătorul. Care stă sus și care stă jos. Și uite că m-am măritat! ciripi Cleopatra.

— Româna! Exigențe ridicole! Cine nu știe românește? continuă Tase.

— Geografia! Asta se poate învăța din carte? Ori voiajezi, ori altfel n-ai de unde ști! adăugă Cleopatra.

— Istoria! Curat sadism! Să umpli capul copilului cu fel de fel de date... cu ce-a făcut unul, cu ce-a făcut altul! Treaba lor! Fiecare cu viața sa! completă Tase.

— Naturale! Da' ce? Eu imi fac copilul grădinar să știe toate florile și plantele de pe pămînt? oftă Cleopatra.

— Altele mai sint? întrebă Cezar rămîbind cu creionul în aer.

— Deocamdată cam astea sint! Restul ai văzut și tu! Zece, nouă!

— Nu știu dragă, dar parcă sint puși special pe capul copilului ca să-i distrugă memoria și personalitatea! izbucni mătușa Luxi, făcîndu-se iar nevăzută în fotoliu.

— Așa e! Și Tase bătu cu pumnul în masă strivînd cele două muște care îl enervau de cînd veniseră Cezar cu Luxi. Ce memorie mai poate avea un copil căruia îi bagi în cap tot felul de bazaconii și de date? Cum să mai

știe el ceva cînd îi imbuibi creierașul lui mic și necopt cu fel de fel de lucruri inutile? Cum vrei să mai fie copilul ăsta om întreg cînd îl inebunești cu nume de orașe și capitale, cu întimplări din viața unuia sau a altuia, care poate pe timpul lui nu făceau nici două parale? Uneori mă bate gîndul să-l retrag de la școală. Mi-e teamă de o meningită...

— Tase, ai milă de mine! gemu Cleopatra.

— Fiîndcă și creierul ăla, cît o fi de creier, tot se uzează! continuă nemilos Tase.

— E vorba cum îl putem ajuta pe copil. Și unchiul Cezar își desfăcu puțin nodul de la cravată doborît de problemă.

— Eu îl cunosc bine de tot pe fratele vărului celui de la fizică, rosti Cezar solemn. Va trebui vorbit cu el și eventual o invitație sau două în oraș! La un pahar se mai dezgheață omul!

— Cunoaște cineva pe cel de matematică? Privirea lui Tase se plimba de la unul la altul.

— Stai puțin! apăru Luxi. Nu cumva e băiatul Miței Dumitriu de la Oltenița? Urita și mahalagioaica aia! Că mi-e prietenă bună!

Tase își increți fruntea, fixînd talpa nr. 48 a lui Cezar ce ieșise în partea cealaltă a mesei.

— Mi se pare că da! rosti timid Tase.

— Păi atunci lăsați pe mine, că eu cu Mița sîntem așa! Și Luxi incrucișă două degete grăsuțe ca niște cîrnăciori.

— Pă ăl de română îl cunosc bine! spuse Tase. Adică nu-l cunosc chiar pe el, dar îl știu pe fratele vitreg al lui tată-său. Am călătorit cu el o noapte întreagă în același vagon și, din vorbă în vorbă...

— Ce facem cu geografia? interrupse Cezar.

— E o profesoară. O cheamă Popescu...

— Popescu? Tasee! Dacă n-o fi asta fata Popeștii din Caracal să nu-mi spui mie Cleopatra! Știu precis că fie-sa e profesoară de geografie aici în București. Nu se poate să fie altă Popească! Prea ar avea ghinion bietul copil!

— Va să zică îi cunoaștem pe toți și n-am mișcat unul un deget! Iertați-mă dar nu e copilul vinovat că a rămas repetent! Noi sîntem vinovați! Și mătușa Luxi își șterse ochii cu batista.

— Mă rog! Vom repara această greșeală a noastră! o mîngie Cezar. Mai rămîn istoria și naturalele!

Cei patru rămaseră pe gînduri. Trecu un sfert de oră ce păru un veac, dar nici o cunoștință nu se ivi. După un timp Luxi rupse tăcerea.

— N-ar fi posibil... ca la astea două să încerce copilul să învețe? Știți... într-un fel îl mai ajutăm și noi.

Trei perechi de ochi aruncară un jet de fulgere spre nenorocita din fotoliu, iar Tase tună:

— Mersi! Deci ăsta este ajutorul pe care ni-l dai dumneata! Să supunem copilul la tortura naturalelor și a istoriei! Halal mătușă! Noi ne zbatem să-l salvăm și dumneata propui să-l nenorocim, să-l punem la muncă, să învețe, să muncească, să slăbească și să moară?

— Taci! scinci Cleopatra.

Tase era neîndurător.

— Dacă nu ești în stare să cunoști nici măcar un văr de-al patrulea, de-al cincilea sau de-al optulea al unui profesor de naturale sau de matematică, barem nu veni cu asemenea sugestii dușmănoase.

Mătușa Luxi izbucni în plîns.

— La naturale nu va trece, șopti ea printre

(Urmare în pag. 11)

I. ROSS LA 70 DE ANI

DE O VÎRSTĂ CU VEACUL

De o vîrstă cu veacul nostru — chiar dacă l-a anticipat cu un an — Ross graficianul, caricaturistul, portretistul, a realizat acest miracol: de a fi o jumătate de secol cronicarul, pamfletarul unui timp, căruia i-a dezvăluit, pasionat și îndrăjit, slăbiciunile, întirzierile și atâtea alte păcate detestabile.

Cu un vîrf de creion și cu o peniță muiată în tuș, meșterul a relevat niște puteri diavolești derutante: a făcut o lume, sau mai exact, a denunțat-o în tot ce avea mai abject: strigoii fascismului, ne-oamenii, contra-oamenii, o întreagă faună dantescă trecută prin călimara lui acuzatoare. Și ceea ce este mai curios, a întreprins, tenace, această operă cu un simț permanent al poeziei.

M-am întrebat, intrigat, cum a fost posibilă o asemenea bizară simbioză. Am aflat secretul: veșnic lucidul Ross, polemistul de nevindecat, este unul din marii artiști, îndrăgostiți de viață cu o asemenea patimă incît, iată azi, la șaptezeci de ani și cu mina stingă, continuă să deseneze iluminat de o tinerețe fermecătoare. De la crucificatul Luchian nu cunosc un exemplu mai emoționant.

La mulți ani, meștere!

AUREL BARANGA

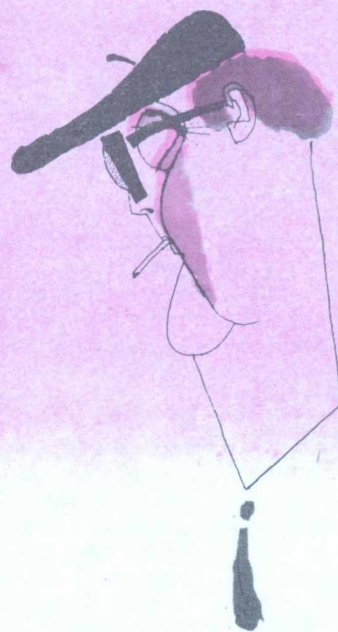
GION

NELL COBAR

D. NEGREA

CIK DAMADIAN

TARU EUGEN

I. Ross văzut de cîțiva colegi

Vacanța

„ACTIVĂ”

Am făcut un scurt sondaj printre prieteni și cunoscuți, rugându-i să aprecieze cam în cit timp se pot citi următoarele opere, admitând că lectorii le au la îndemână și că nu au altceva de făcut decât să citească, fără ca percepția să le fie alterată de oboseală:

- 1) «Illiada».
- 2) Toate schițele lui I.L. Caragiale.
- 3) Toate schițele lui Brătescu-Voinești.
- 4) Toate schițele lui Delavrancea.
- 5) Nuvela «Alexandru Lăpușneanu».
- 6) Romanul «Neamul Șoimăreștilor» de M. Sadoveanu.
- 7) «Baltagul» de M. Sadoveanu.
- 8) «Antigona» de Sofocle.
- 9) «O noapte furtunoasă» de I.L. Caragiale.
- 10) «Vlaicu Vodă» de Al. Davilla.
- 11) «Despot Vodă» de V. Alecsandri.
- 12) «Visul unei nopți de iarnă» de T. Mușatescu.

Este cazul să adăugăm că «Illiada» cuprinde 460 pagini de hexametri, care, după cum se știe, opun o îndârjită rezistență lecturii.

Răspunsurile au apreciat că lucrările de mai sus se pot citi într-un timp evaluat cam între două și trei luni.

Ei bine, aceste volume trebuiau citite de elevii clasei a IX-a D. a Liceului 36 din București în cele două săptămâni ale vacanței de iarnă.

Poate că ar trebui să subliniem faptul că lectura obligatorie a unor cărți indicate de profesorul de română se citește cu totul altfel decât o carte aflată în afara acestui program. În primul caz, elevul trebuie să fie precaut și atent ca să poată răspunde la controlul preceptorului său, adică să țină minte, în amănunțime, evenimente mai mult sau mai puțin semnificative, nume de eroi, să analizeze caractere așa cum îl taie capul, să nu negligeze epoca istorică și mediul geografic al desfășurării acțiunii, să învețe și să justifice filologic anumite arhaisme sau neologisme întâlnite în cursul lecturii, să fie atent la gradația acțiunii, la desfășurarea conflictelor și, mai ales, să fie de aceeași părere critică cu profesorul său, dacă ține la o notare onorabilă din partea acestuia.

Toate acestea dublează timpul de lectură al elevului și, ceea ce este și mai grav, îl obligă pe acesta la citirea tuturor doctelor prefețe interminabile care însoțesc de obicei volumele de literatură clasică.

Dar la orice clasă a IX-a și un profesor de matematică și acesta, cu siguranță că nu și-ar petrece vacanța liniștit dacă n-ar da elevilor săi, spre rezolvare, vreo 40—50 de probleme cu care să se distreze în vacanță.

Grație acestui program de lecturi obligatorii pentru vacanță, elevii, chiar cei mai buni, sint împinși fie spre neconștiințiozitate, fie spre studiu superficial. Certitudinea de a nu putea îndeplini o sarcină dată într-un timp dat invită la neîndeplinirea nici a ceea ce s-ar putea îndeplini. Este o problemă de psihologie curentă, verificată în general cu activitatea celor cu prea multe sarcini insurmontabile în ansamblul lor.

Băiatul de 15 ani al unui vecin de apartament mi-a spus într-o zi că abia așteaptă să înceapă școala. L-am suspectat de demagogie, interpellându-l:

— Ce, te-a apucat dorul de colegi? Ori poate de colege? glumii eu fără tact încercând să-l tratez ca pe un băiat mare.

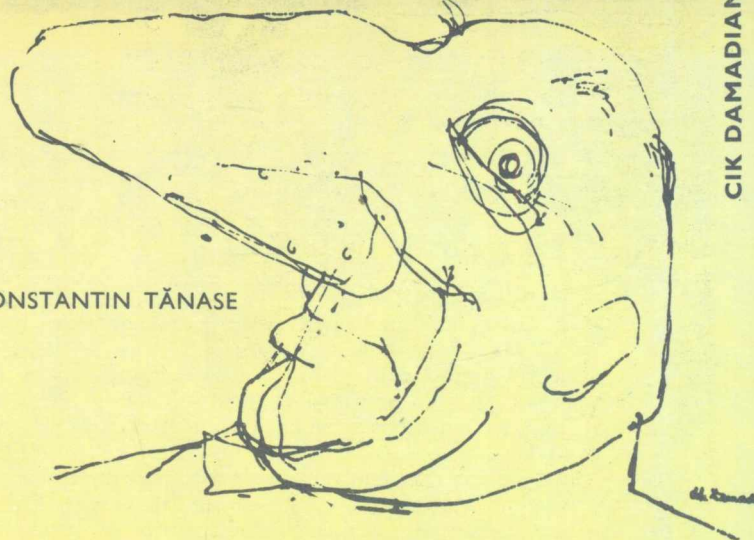
— Nu-i vorba de așa ceva, dar la școală mă simt mult mai odihnit decât în vacanță. Pentru că în vacanță studiez pentru școală mai mult decât în timpul cursurilor.

Și, ca argument, mi-a arătat programul de lecturi pentru vacanță pe care l-am reprodus la începutul acestui articol.

Fără-ndoială, lectura reprezintă o îndeletnicire culturală atracționasă cind n-are caracterul de activitate școlară controlabilă. Dar mai sint și alte îndeletniciri culturale atracționase: teatrul, cinematograful, opera, vizitarea diferitelor expoziții, excursiile etc. Poate că n-ar fi rău ca elevul în vacanță să citească «Illiada» în pauzele spectacolelor dacă vrea să-și realizeze planul de lecturi. Pentru că altminteri nu se vede cum s-ar putea citi aproximativ trei mii de pagini în două săptămâni, fără să negligeze prea mult și celelalte forme de culturalizare.

MIRCEA PAVELESCU

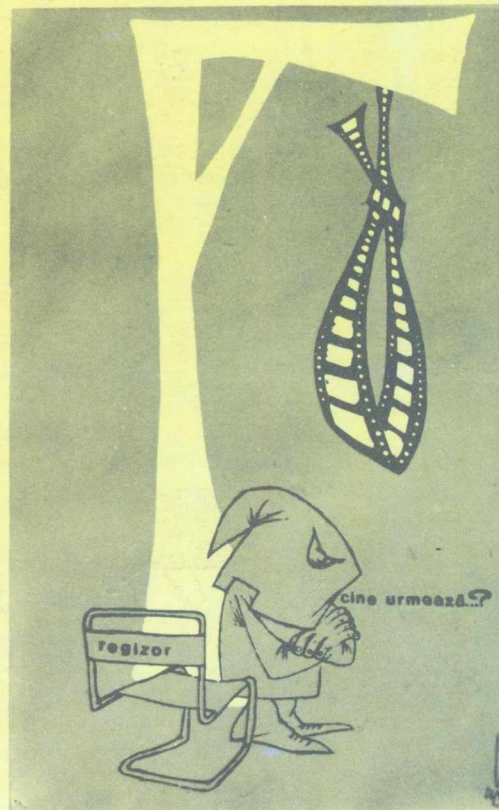
CONSTANTIN TĂNASE

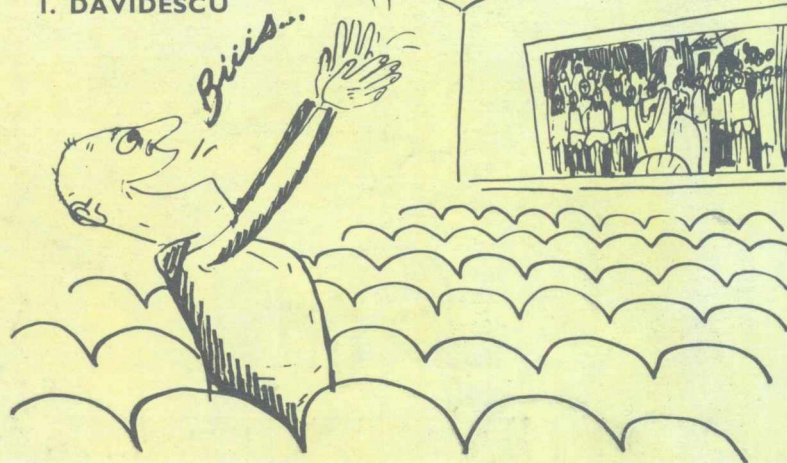
CIK DAMADIAN

DIN EXPOZIȚIA
DE CARICATURI DE LA
TEATRUL SATIRIC
CONST. TĂNASE

N. CLAUDIU

I. DAVIDESCU

MICRO FOILETOANE RIMATE o MICRO FOILETOANE R

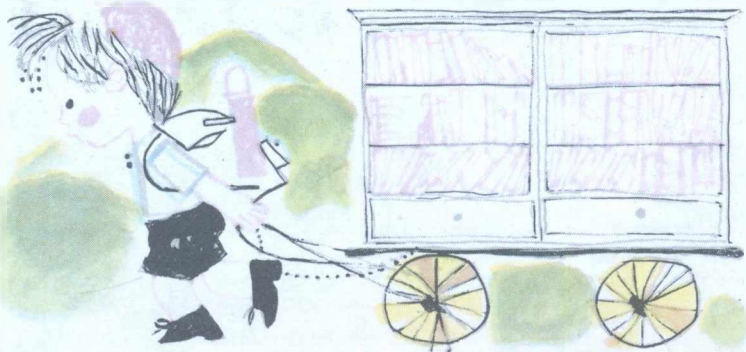
Doctorului G. Stelian de la Policlinica P.T.T.R. din Capitală, care dădea concedii medicale contra bani.

Un concediu vreau să-mi dai
Și-o să vin la dispensar
Dacă pot cu-n guturai,
Dacă nu cu un sutar.

Oficiul P.T.T.R. Ianca, jud. Brăila, a expediat o telegramă de felicitare

citare fără nici un text.
Metoda asta, pe dreptate,
E pentru public eficace.
Destinatarul astfel poate
Să-și pună textul care-i place.

C.I.L. Pipera este restant în fața comerțului cu multe garnituri de mobile.
Cum văzurăm maniera,
Noi am ris pe întrecute.

A. POCH

«Comedia erorilor»

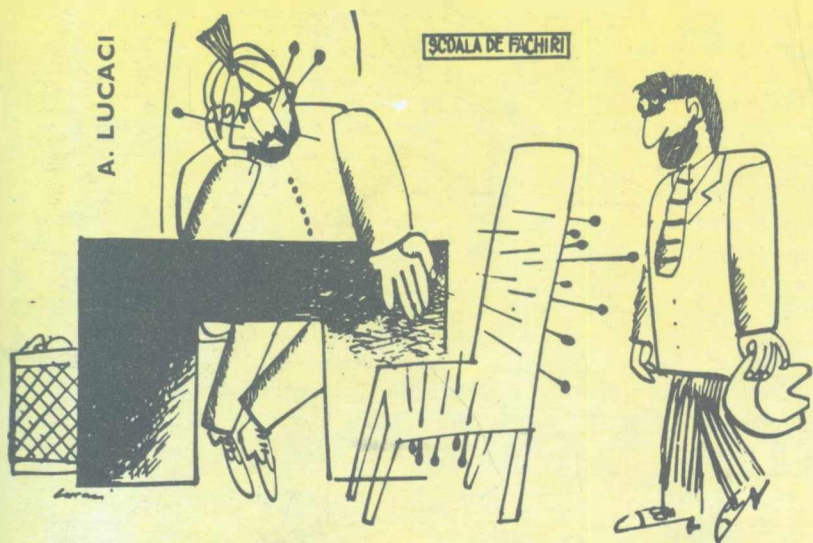

JO TEODORESCU

N. CORNELIU

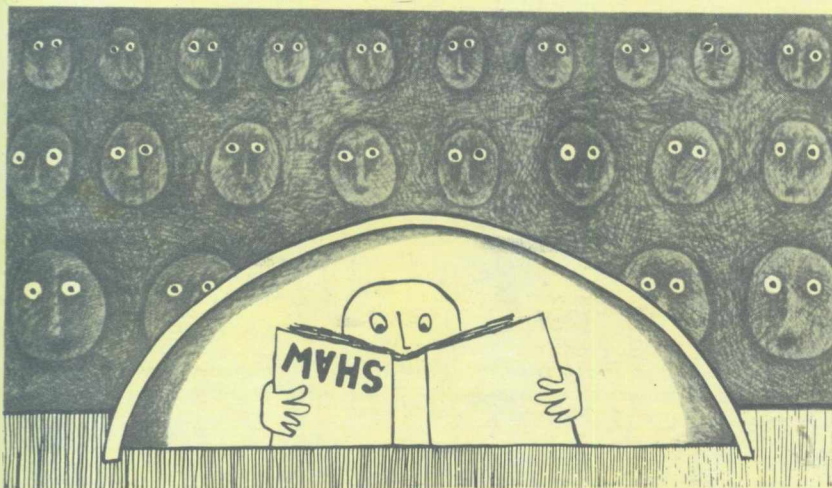
FERNANDEL

A. LUCACI

ȘCOALA DE FĂCĂRI

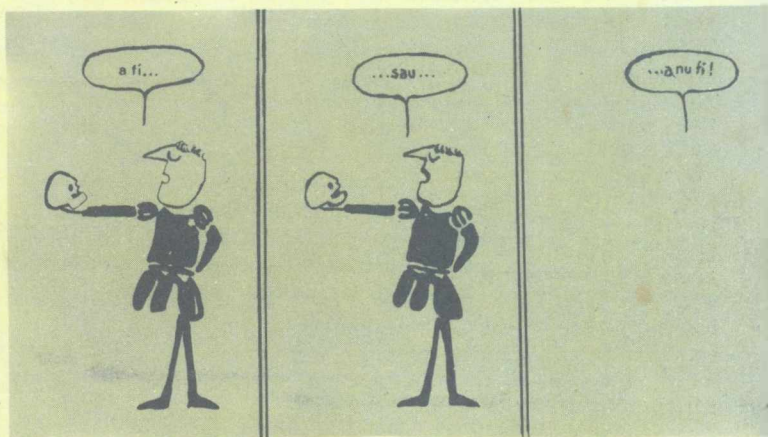
I. DOGAR-MARINESCU

FRED GHENĂDESCU

M. GROSU

o MICRO FOILETOANE RIMATE o MICRO FOILETOANE RIMATE o MICRO FOILETOANE RIMATE o MICRO F

O fi C.I.L.-ul la Pipera,
Totuși nu lucrează iute.

În zona de nord a Piteștiului,
Grupul 805 a dat în folosință
blocurile E-6 și E-8, semi-finisate
și cu defecțiuni.

— Vă dăm noi casă, le spunea,
Să nu vă deslișiți de ea!...
Și nu se pot ei desliși
Tot reparînd-o zi cu zi.

În 10 zile, casierul I. Ștefănescu
de la o agenție O.N.T. din Capitală
a delapidat 35 000 lei.

A furat, dar știți de ce?
El credea în mod prostesc
Că înseamnă O.N.T.
«Orice Numerar Topesco».

Petre Dică, maistru la Autobaza
D.R.T.A. nr. 4 Filaret, a fost prins
furînd piese auto.

Stînd în magazia plină,
Ele-s piese de mașină.
Cînd însă le furi — e clar —
Devin piese de dosar.

Datorită lipsei îndelungate a unui
control, în Piața «Puișor» din Capi-
tală nu se respectă regulile de comerț.

Dacă nici un controlor
Nu mai calcă pe aci,

Cică-n piața Puișor
Se comit gîinării.

Un lot de pantofi a fost restituit
fabricii de încălțăminte «Pionierul»
din Capitală deoarece nu s-a respec-
tat modelul cerut de beneficiar.

Și-au spus, filozofi,
Unii pe la voi:
— Merg! Doar sînt pantofi!...
Și-au mers! Înapoi!

V. D. POPA

Peste neaua risipită ca un puf de pădăie
Se citesc, precum în carte, urmele de pași pe stradă,
Pași mai mici, mai mari, de oameni, poate-o sută, poate-o mie,
Ce și-au însemnat povestea pe o filă de zăpadă...

Iată pași mărunți de față și cu pași mai mari alături:
Sînt doi tineri plini de visuri, de elan, de voieșie...
Uite-acum altă pereche ce-a călcat peste omături,
El în față, ea în urmă... veterani în căsnicie...

Ca pe un răboj trec pașii voinicești, cu talpă lată,
Însemnînd înaintarea prin troiene ce se-adună,
Parcă vezi cutezătorul cu privirea luminată,
Ce visează că se plimbă într-un alb decor din lună...

Ba încoace, ba încolo, ne mai știind unde se-ndreaptă,
Și alți pași înaintează, nu pe-o singură cărare,
Confirmînd încă o dată o zicală înțeleaptă:
Unde cam lipsește capul, este rău pentru picioare...

Omu-ascuns după ghișee îl cunoști de la distanță,
Fiecare pas și-l pune apăsător ca pe-o ștampilă.
Iată și modernul Iago, numai fiere și speranță,
Are pasul flasc, nesigur, tîrîtor ca o reptilă...

Pași ce vor să fie aripi, deși încărcăți de vreme...
Ați ghicit: e subsemnatul care scrie-aceste versuri.
Optimist, vede-n ninsoare noi candori de crizanteme
Și zărește porumbeii unor albe universuri...

Cronica îndrăgosti- ților grăbiți

ORA 16 ȘI 20 DE MINUTE

Fănel stătea plictisit în cafenea și privea prin geamul înghețat joaca lentă a fulgilor mărunți pe asfaltul cenușiu.

Deodată se deschise ușa și intră ea!

Fănel tresări puternic și își dădu seama că dinsa este EA: unica, adevărata, marea dragoste!

Fata se așeză la o masă, își scutură ninsoarea de pe zulfii care îi acopereau fruntea și comandă o cafea scurtă.

Fănel se mai zvircoli câteva clipe, pradă celor mai cumplite chinuri de amor, apoi, cu o decizie supremă, se ridică de la masă, se apropie de fată și îi spuse, pe o voce pierdută:

— Saluti! Eu sînt Fănel. Viu și eu la masa ta că singur mă plictisesc de mi se strepezesc creierii.

Fata incuviință roșindu-se ușor și recunoscînd în cele din urmă că în după amiezile astea lungi de iarnă, cam așa, între orele 16 și 17, simte și ea solitudinea și incomunicabilitatea pogorîndu-se ca o hlamidă asupra ei.

ORA 16 ȘI 50 DE MINUTE

Au băut pertu cîte un cioniac mic, — a făcut el cinste — și au ieșit.

ORA 17 ȘI 8 MINUTE

— N-am crezut pînă astăzi că există dragoste la prima vedere. Dar acum simt și eu ce înseamnă să te mistui de dragul cuiva! spuse Fănel înfierbîntat.

— Iubire! șopti transpusă ea și începu să îngîne un cîntec de Adamo.

— I love you! — spuse încet Fănel și o sărută în lacto-barul Doina.

ORA 17 ȘI 41 DE MINUTE

— Aș vrea mobilă albă în toată casa... Știi, este atît de modern și de senin...

— Bine, draga mea. Și un dormitor cu lumină indirectă.

— Nu. Aș vrea dormitor separat! — spuse ea, hotărîtă.

— Fie. Poate, cînd oi fi obosit și sforăi, te-aș deranja...

ORA 18 ȘI 3 MINUTE

— Eu zic să nu vină nimeni la cununie. Ce sens are? O groază de bani aruncați pe musafiri... Mai bine ne facem lucruri în casă.

Fănel incuviință înțelepciunea ei și îi cumpără în primul magazin un material gros, alb, pentru rochia de mireasă.

ORA 18 ȘI 10 MINUTE

— Uite, aici la etajul șase stau eu! arătă Fănel.

ORA 19 ȘI 50 DE MINUTE

Se opriră tăcuți în fața porții.

— Încotro? — întrebă Fănel plictisit.

— Spre centru.

— Bine. Eu o iau încoace. Dar sper că rămînem prieteni... Saluti.

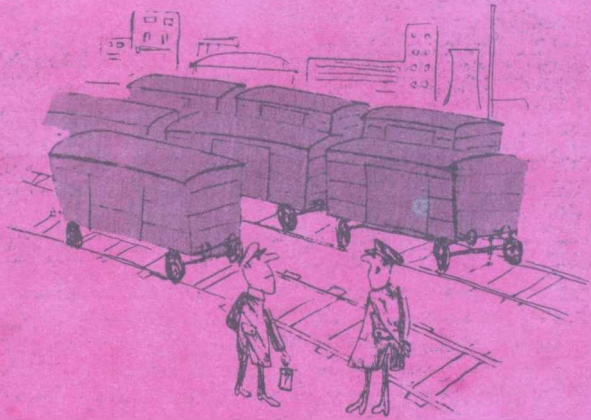
— Ciau!

PETRE BOKOR

I. DAVIDESCU

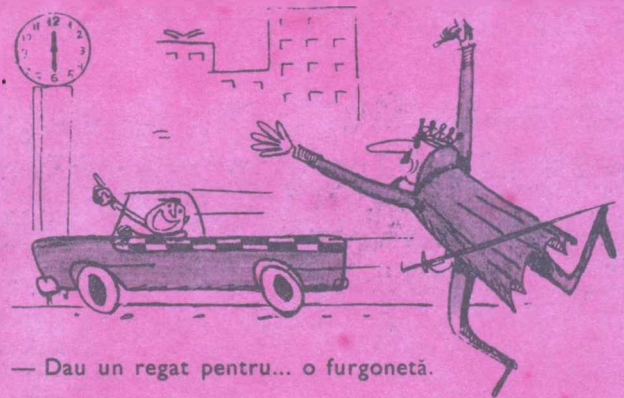
Datorită sistemului defectuos de descărcare, Combinatul de Celuloză și Hîrtie Brăila a plătit în 1968 locații mari C.F.R.-ului.

— Sînt încărcate?

— Cu o locație de peste 4 milioane.

La Craiova, între orele 12,30 și 17 furgonetele «Getox» nu circulă din cauza programului stabilit în funcție de orarul magazinelor.

— Dau un regat pentru... o furgonetă.

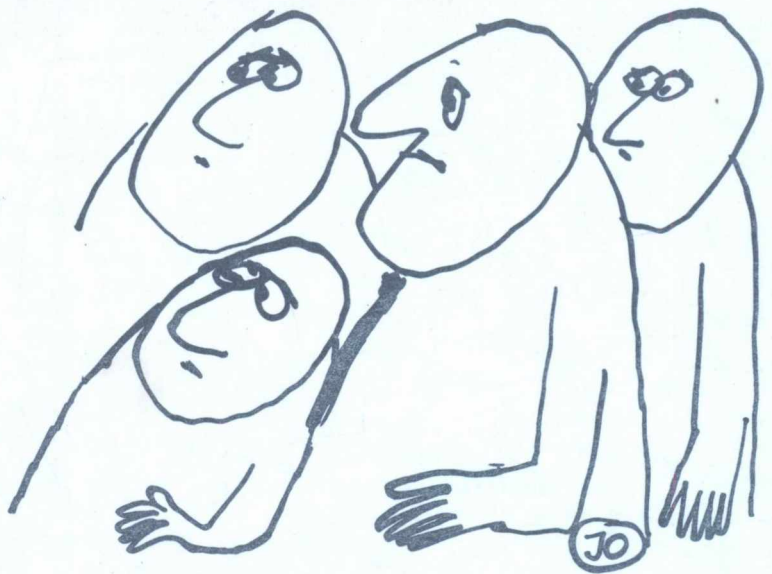
AL. CLENCIU

Recepționarul Năstase Nicolae, de la hotel „Nord” din București, a refuzat să închirieze o cameră, deși se mai aflau libere încă 27 de camere.

— Cum, n-ai nici-o cameră?

— Ba da, una de... bicicletă!

ACTELE VORBESTE

Stenograma întocmită de «Urzica» la adunarea unor anumite personaje.

PREȘEDINTELE: Stimaiți și iubiți confrăți! În această zi memorabilă, când ne-am adunat ca să punem bazele societății noastre care va avea deviza «ajută-te singur și dumnezeu te va ajuta», trebuie să ne exprimăm mai întâi indignarea față de acei indivizi care-și însușesc diverse porțiuni ale avutului obștesc, fără rușine, fără milă și mai ales fără nici un fel de acte! Trebuie să jurăm, iubiți confrăți, că noi vom respecta totdeauna principiul întocmirii actelor legale, pentru că «scripta manent» și numai celelalte «volant»! Pentru aceasta să facem legământ!

O VOCE: Să nu-i spunem «legământ»! Să-i spunem «jurământ»... Legământ, știți, se poate interpreta și de ce să dăm tocmai noi idei, nu? (aplauze)

PREȘEDINTELE: Se aprobă! Are cuvântul Pugner Alexandru, șeful atelierului de prefabricate din cooperativa «Complexul deservirii» din Satu Mare.

PUGNER: Eu, stimați colegi, am lucrat cu cherestea, cu ciment și alte materiale de construcție! Ca șef al atelierului de prefabricate, plin de elan și avânt, am prefabricat tot, pînă și decontările de materiale! Așa că în aceste situații de decontare au rămas și materiale care nu s-au folosit! Și atunci, iubiți confrăți, lăsăm să se piardă bunătate de ciment și alte produse?

VOCI: Nuuu!!

PUGNER: Să le aruncăm sau să le lăsăm pradă intemperiilor sau altor elemente ale naturii?

VOCI: Nuuu!

PUGNER: Mai ales că erau plusuri în valoare de 72 000 de lei!

VOCI: Ooooo!

PUGNER: Da, iubiți confrăți! Le-am folosit în alte lucrări, din proprie inițiativă și astfel plusurile au fost salvate, iar cei 72 000 nu s-au pierdut, ci s-au câștigat. Și asta în decurs de numai doi ani!

O VOCE: Să vedem cîți mai urmează...

PREȘEDINTELE: Liniște! Urmează la cuvînt confratele Davidel Ioan, gestionar la Întreprinderea de industrie locală din Fălticeni.

DAVIDEL IOAN: Iubiți colegi, voi fi scurt! Am lucrat împreună cu Ioan Marisca

și Mihai Haidu. Noi am adus un aport important în domeniul științific, colega.

VOCI: Cum? Cum așa?

DAVIDEL IOAN: Am dovedit că furajele pot fi mult mai folositoare omului decît vitelor! Întocmind niște simple acte de consumare a unor furaje neconsumate, am realizat prin vînzarea lor ulterioară suma de lei 54 637! Spuneți dv., era mai uman ca acești 54 637 lei să fie rumegați de niște vite lacome, în loc să fie folosiți pentru evoluția și dezvoltarea omului, adică noi trei?

(aplauze)

PREȘEDINTELE: Vă rog, liniște! Vorbește confratele Maghiar Iosif, de la Depozitul de carburanți și lubrefianți al autobazei Marghita.

MAGHIAR IOSIF: Eu, fraților, cu benzină! Fără benzină, societatea noastră modernă ar rămîne pe loc! Ar da înapoi! Este țelul nostru să dăm înapoi?

VOCI: Nuuuu!

MAGHIAR IOSIF: Așa am făcut și eu! Ce benzină îmi rămînea n-o dădeam înapoi! O dădeam înainte, dar contra cost! Și așa, o dată cu progresul societății noastre, am progresat și eu cu lei 82 632. Eu atît am avut de spus... că m-au prins...

PREȘEDINTELE: Vă rog, nu faceți panică! Urmează Dumitru Mangra și Constantin Jurjut, șefii centrului de achiziții de pene din Oradea.

DUMITRU MANGRA și CONST. JURJUT: Trăiască perisabilitatea, fraților! Că așa cum spunem noi, «bună stare, bani, de toate, prin perisabilitate!» Și degeaba au spus unii răuvoitori că pasărea cea mai bună de jumulit este centrul nostru de achiziții de pene! Penele, iubiți confrăți, se știe, sînt perisabile! Și considerăm că este meritul nostru personal, dacă am reușit să vindem niște pene care au fost declarate perisabile și să luăm pe ele, așa perisabile cum au fost, suma de lei una sută mii, neperisabili! Bravo nouă că am atins suta și sperăm...

...Aici stenograma se întrerupe, deși mai erau vreo cîțiva înscrîși la cuvînt. Întreruperea se datorește nu ca de obicei unei pene de curent, ci tocmai unei puneri la curent a organelor de control.

CONSILIU DE FAMILIE

sughițuri.

(Urmare din pag. 6)

Cei trei o priviră nedumeriți.

— De ce? rostiră toți într-un glas.

— Pe profesor... îl cunosc...

Cei trei erau stupefiați.

— Ce???

— Da! M-a cerut în urmă cu douăzeci de ani... de nevastă...

— Și? făcu Tase.

— Nu vezi că m-am măritat cu Cezar?

Pe ăla l-am refuzat...

Cleopatra și Cezar rămaseră perplecși.

— Totul e pierdut, rosti Cleopatra.

— Ba nu! strigă Tase triumfător. Luxița!

Du-te la el! Spune-i că ești mătușa lui Ptolemeu! Să te vadă! Adu-i aminte că l-ai refuzat și dacă nu-l trece pe Ptolemeu să-mi tăiați mie capul! Gata! Am scăpat și de naturale! Bravo Luxi! Mai rămîne istoria.

Consiliul de familie luă sfîrșit și cei doi plecară. Pe drum Luxi spuse nedumerită:

— Nu înțeleg raționamentul lui Tase, dragă Cezar! Cum adică acum Ptolemeu e salvat și la naturale?

Cezar pășea încruntat.

— Eu înțeleg perfect și în casa asta nu mai calc! Repententul dracului!

NELL COBAR

— Iartă-mă, Gicule, am vrut și eu să fac o schimbare!...

O schiță post-mortem

Eu sînt mort de circa 5 luni. Nu, vă rog, nu rideți pentru că la mort e din contra, chiar dacă dumneavoastră citiți «Ūrzica» și cînd vă spun că sînt mort, nu e nici un banc. Ca dovadă, dacă vreți să vă convingeți, vizitați-mă în țîntirîmul din Piatra Neamț, a 5-a alee din fund pe stînga, unde dorm în pace. Dar ce vă spun acum, rămîne între noi. Mormînt! Eu și cu vecinii mei de alee și de odihnă veșnică ieșim deseori prin Piatra Neamț, să vedem ce mai e pe la fostele noastre domiciliu. Mare mi-a fost bucuria într-o zi, cînd am

pe cineva mort, mărim urgent orice poză.

Nevastă-mea a început să plîngă și a comandat vreo 10 bucăți.

— Doriți și poze pentru piatra funerară, nu-i așa? a continuat Adrian scoțînd niște chitanțiere și niște carnete cu note de comandă ale «Cooperativei meșteșugarilor din Buhusi.

Și am văzut cu ochii mei cum nevastă-mea a dat banii, că doar n-avea inimă de... piatră. A dat banii, și-a luat chitanța, adică le-a pus cruce, deși a vrut o piatră funerară.

Ei bine, nici în ziua de azi, n-am nici poză mărită, n-am nici piatră cu fotografie și nici inscripție. Adrian, cu bani cu tot, a intrat în pămînt! (Deși nu l-am văzut pe-aici pe la noi).

Și la fel au pățit mulți alți răposați și rudele lor din diverse orașe, care așteptau acasă pozele comandate și incasate de Adrian.

După 2—3 luni de așteptare, m-am strecurat iar în memoria nevastă-mei și-am pus-o să facă reclamație la unitatea „Foto” de pe nota de comandă. Acolo a dat de un responsabil, dar nu era mort, ci din contra, era foarte viu și băiat de viață: Vasile Chițu. Lucrul ni s-a părut curios căci, deși viu, acesta a rămas rece la toate reclamațiile, circa 1000 la număr, pe care le păstra acasă. (A lucrat tare Adrian asta!).

Ca să-l scot din nepăsare pe Chițu, am vrut să-l sperii cu fantoma mea, pe întuneric. Dar el e învățat și cu camera obscură, și cu afaceri obscure. Și-apoi nici nu crede în fantome! El crede numai în Miliție! Acum, să vedem dacă Miliția va crede în el!

Cît despre voiajorul Adrian Ieșeanu, acesta a fost prins tocmai pe la Făgăraș. Așa că, la escrocherii... aleluia!

Acum vă las și dacă nu v-a plăcut schița... Dumnezeu să mă ierte! Amin!

pt. conf. ALEX. LĂPUȘNEANU

văzut că nevastă-mea vrea să-mi păstreze veșnica amintire sub forma unei pietre funerare cu poză, la căpătii. Dar ideea nu i-a venit ei direct, ci i-a dat-o un suflet milostiv și voiajor de la noi, din Piatra Neamț, pe nume Adrian Ieșeanu. Bun băiat Adrian asta și cu-n spirit liber cugător ca pasărea cerului, fiind eliberat din decembrie 1967 dintr-o, pardon, închisoare.

În ziua aceea eu am intrat prin zid, iar Adrian a intrat pe ușă și a zis:

— Sînt de la «Laboratorul Foto-Mărit» Piatra Neamț. Dacă aveți

A F A C E R E A

„A.A.A.”

de AL. VIANU

— Roman senzațional cu dezlegarea în capitolul III și legarea în capitolul IV —

CAP. I.

1965. Un grup de coșcari, de profesie șefi pe Șantierul nr. 3 construcții-Roman, au hotărît să pună bazele unei afaceri proprietate personală, aducătoare de substanțiale venituri. Piatra fundamentală a afacerii a pus-o Robu Alexandru, contabil principal, ajutat de următorii: Șindrilaru Cristea, contabil-șef, Socor Alexandru, șeful serviciului financiar, Bofu Aurel, casier principal și Gherman Victor, fost director.

Această echipă înarmată cu stilouri, cu state de plată cu ștampile, cu zîmbete pe buze și cu alte diverse și necesare, au pornit la treabă. Discret, organizat, planificat. Mai întîi și-au pus întrebarea: «Unde anume deschidem afacerea?...». După cîteva clipe de gîndire contabilă, au hotărît: «Afacerea o deschidem în buzunarul contabilului Robu Alexandru, cu centre de desfacere în buzunarele celorlalți». Buun! A doua întrebare: «Care va fi obiectul afacerii?» Iar cîteva clipe de chibzuință și răspunsul explodă din circumvoluțiile celor cinci asociați: «Alocațiile pentru copii». Buun. Se aflau pe drumul just. Alocația e o piine de mîncat. Copiii, sînt copii, nu știu decît șotron și baba-oarba. Și, în sfîrșit, urmă a treia întrebare: «Cum începem?» La care contabilul-șef, răspunse: «Cum începem, știu. Mie să-mi spuneți cum o să sfîrșim!»

La azul unei asemenea insinuări demobilizatoare, cei patru au vrut să-l radă de pe firmă pe al cincilea, sub invinuire de cobe cu premeditare. Pînă la urmă i-au acordat circumstanțe și cota parte. Și treburile au pornit tare, să bați în lemn.

CAP. II

1966. Afacerea «A.A.A.» (Asociația Anonimă Alocația) prospera. Copiii sînt o mină de aur. Merită să nu dormi nopțile din pricina lor, merită să le speli scutecele, merită să faci ca oaia, ca berbecul, ca racheta, să-i distrezi.

Copiii sînt o comoară. În privirile lor citești naivitate și alocații... Vai, dar ce alocații citești în ochii lor!

Robu Alexandru, sprijinit cu elan și competență de ceilalți combinatori, întocmea cu repeziciune de mașină electronică liste fictive pentru plata alocațiilor.

Și treaba mergea, să bați în lemn.

CAP. III

1967. Pe șantierul nr. 3 construcții-Roman, sute de bărbați habar n-aveau că deveniseră peste noapte, tați. Tați în toată regula, cu copii și alocații. Unii erau holtei, dar noroc de cei cinci asociați care purtau de grijă burlacilor de pe șantier. Îi cununau, îi însurau, după o lună aveau grijă să nu ducă lipsă de copii. Ștatele cu alocații, gemeau de copii... Năstase de la betoniere, dacă ar fi aflat, inebunea, ori de spaimă, ori de îngîmfare. În fiecare lună figura pe listă cu alt copil. În august, cică a avut lună de vîrf. Trei copii. Nici nu-i de mirare. Era omul în concediu. Mai mult pe lingă casă.

Așa că munca se desfășura în condiții perfecte: bărbații cu producția, (Urmare în pag. 14)

I.C.M.B.-ului i-au fost repartizate, deși nu îi erau necesare, 4 bene cu fund mobil, de către M.C.I.C.R.

— Vouă nu vă trebuie? Nu-i nimic: Or să le folosească cei de la «Ūrzica»!

ÎNVĂȚĂTOR CLASĂ ÎNTÎI

La școala generală din Mesteacăn, județul Hunedoara, educația fizică se practică într-un mod foarte intens și, ceea ce este mai interesant, în tot cursul programului. Fie că se predă româna, fie că se predă aritmetica sau geografia, educația fizică este și ea prezentă pe baza dictonului «mens-sana in corpore sano». Inițiatorul acestui maraton este învățătorul Pătrui Avram, care are două defecte: practică un singur sport — pugilatul — și în mod unilateral, adică dă numai el. În felul acesta elevii se vor forma la capitolul rezistență, dar vor rămâne în urmă la capitolul ofensiv.

Maistrul Pătrui Avram are un palmares bogat, cu zeci de victorii, fără nici o înfrângere și, ceea ce este interesant, a antrenat în acest sport și sexul slab, mai exact și fetele. De pildă pe eleva Lucian Aurelia a scos-o din viața sportivă pe timp de cinci zile, întrucât, după partida care a avut loc, fetița a intrat în concediu medical.

S-ar părea însă că activitatea lui Pătrui Avram nu este în concordanță cu programa analitică și ar fi deci necesare niște măsuri drastice pentru anihilarea elanului său pugilistic, demn de alte ringuri decât clasele unei școli.

Pentru că nu este nevoie numai de *mens sana in corpore sano*, ci și de *mens sana in corpo-didactico!*

N. CLAUDIU

CULTURĂ DE... MASĂ

Din vina DGHC din Ministerul Industriei Chimice, la Fabrica de Hirtie și Celuloză «Reconstrucția» din Piatra Neamț, a fost reparat un filtru «Kamir Nagema», din import, care este nefolositor și pentru care se plătesc amortismente anuale de 16 000 lei.

Uzina «Danubiana» a acceptat să primească prin transfer o pompă centrifugă «5 NOO», deși nu-i este necesară. În prezent caută s-o transfere altei unități.

— «Kamir Nagema»? La ce servește?
— Toacă banii!

— Bine c-am reușit să punem mâna pe ea!
— Acum să vedem cui o plasăm...

ANGHEL TERESCENCO — Galați

Cu toate că ne mărturisim satisfacția pe care ați avea-o, în caz că «*una dintre caricaturi am publicat*», cu regret vă anunțăm că nu o putem publica deoarece am... *resbinso*.

VASCA OLTEANU — Tg. Mureș

«*Înfruntarea*» nu e rea, dar nu iese încă în frunte.

N.I. ROMAN — Roman

Din cauza numărului mare de materiale nu putem răspunde în parte, pentru fiecare material clasat. Am anunțat, de-altfel și prin revistă, că acei corespondenți care nu primesc răspuns în termen de două luni, pot considera materialele respinse, urmînd să trimită altceva. Așadar, aveți dreptate: și tăcerea e un răspuns. Uneori e mai de dorit decît cel pe care îl dăm prin «*Posta Redacției*».

VIC PIPOȚEL — Loco

«*Floarea Nenorocului*» n-a avut noroc. E și normal cînd spuneți:

*Cum trece timpul care vine
Și cum sosește-a anilor ninsoare
Dar și acum cînd mă gîndesc la tine
Mă-ntreb mereu, de ce-ai plecat tu, oare?*

De ce a plecat, e clar. Dacă și pe «*vremea timpului*» care s-a dus i-ați scris tot asemenea versuri...

MARIUS PETCUSIN — Craiova

Nu. Pe baza materialelor pe care ni le-ați trimis nu cred că puteți deveni caricaturist de profesie (după cum doriți). Mai aveți încă mult de desenat, pînă cînd veți ajunge să desenați ca lumea. Ca lumea caricaturiştilor!

IOAN CORACIU — Sighetul Marmației

Adinci cugetări ne-ați mai trimis! «*Limba omenească — scrieți dumneavoastră — se cioplește doar cu cititul mult*». Sintem de aceeași părere. Numai că mulți cioplesc în... piatră.

ILIE MARIN — Craiova

În materie de caricatură trebuie să lucrați pe... rupte.

PAUL BARICEVAZ — Loco

Desenul e slab, fabula mediocră, iar «*Însemnările*» sînt pe linia acesteia:

Cu o haină groasă te poți îmbrăca și iarna și vara, pe cînd cu una subțire te poți îmbrăca numai vara.

Așa credeți dumneavoastră cînd cugetați. Aș vrea să văd însă ce figură ați face îmbrăcat cu o haină de blană, într-o zi de caniculă, cînd se topește asfaltul...

DUMITRU ANGHELUS — Pașcani

Din cugetările «*Din lumea noastră văzută de mine*» doar una și-a făcut intrarea în lume:

NEVASTA: m-am legat de ea o dată pentru toată viața și ea se leagă de mine în fiecare zi.

LAURA KAUFF — Timișoara

Cînd spuneți că «*în ochi se răsfrînge al inimii mormînt*», nu prea îi arde nimănui de ris. În orice caz e bine să puneți cruce unor versuri atît de pesimiste care nu au nici o legătură cu umorul.

EMIL NOZEA — Cluj

Renunțați la versificări formale. E ca o reclamă făcută unui produs care nu... există.

GHEORGHE MICULESCU — Caransebeș

Nu știu de ce comparați dv. șoferul cu o floare:

*Ca o floare care crește
E șoferul pe pămînt
Azi gonește ca nebunul
Miine zace în mormînt.*

Ați văzut dv. floare care să gonească pe drum ca nebuna și pe urmă să coboare în mormînt? Oricum, și fără această comparație poezia «*Șoferul*» merge pe un drum greșit.

LIVIU FLORIAN — Loco

În poezia «*Noaptea*» aveți multe greșeli de acord gramatical... cu care nu sintem de... acord.

GHEORGHE PUIU — Galați

Sinteti foarte sincer cînd spuneți:

*Crede-mă că o viață întreagă
Eu poet am vrut să ajung
(Păcat că drumul e cam lung)
Este adevărat că n-am talent
Și că la poezie sint... repetent.*

E îmbucurător faptul că vă dați singur seama de ceea ce vă lipsește. Să sperăm că nu aveți de gînd să repetați asemenea versuri...

T. CIZER — elev, Loco

Poezia «*Jocuri diferite*» e sinceră și are o anumită sensibilitate poetică. Nefiind umoristică, vă sfătuim să o trimiteți unei reviste literare.

CONST. DONDOS — BOER — Bacău

Linia desenului e bună. Ideile însă nu sînt nici bune, nici rele: nu le putem descifra.

GHEORGHE TĂNASE — Avrig

Citind poezia «*Hornarul*» nu prea știm ce indicații să vă dăm. Ideea e neinteresantă, versurile sînt stingace. Singura indicație care vă poate scoate din impas e să scrieți mai bine. Și pe teme mai puțin... negre.

TEODOR ILIUȚ — Loco, str. Ardeleni nr. 29

Ne scrieți că dețineți un volum de «*Epigrame*» ale lui Cincinat Pavelescu, ediția «*Ramuri*», în care autorul a adăugat 5 epigrame noi, alte patru modificate precum și unele corectate și semnate de autor. Noi nu putem cumpăra acest volum, dar am menționat adresa dv. în cazul în care se vor găsi amatori. Dintre epigramele dv. am reținut una.

DEOCAMDATĂ, NU!

Elefterescu Teodor — Loco, Binder Kurt — Cluj, Pavel Grec — Timișoara, Gh. Toader — Cluj, Teodor Pițigoi — Craiova, Pavel Bolocan — Oradea, Alexandru Waluch — Galați, Eugen Toth — Petroșeni,

A facerea „A. A. A.”

(Urmare din pag. 12)

asociații cu alocațiile.

Și afacerile mergeau, să bați în lemn.

CAP. IV și CAP face, CAP trage...

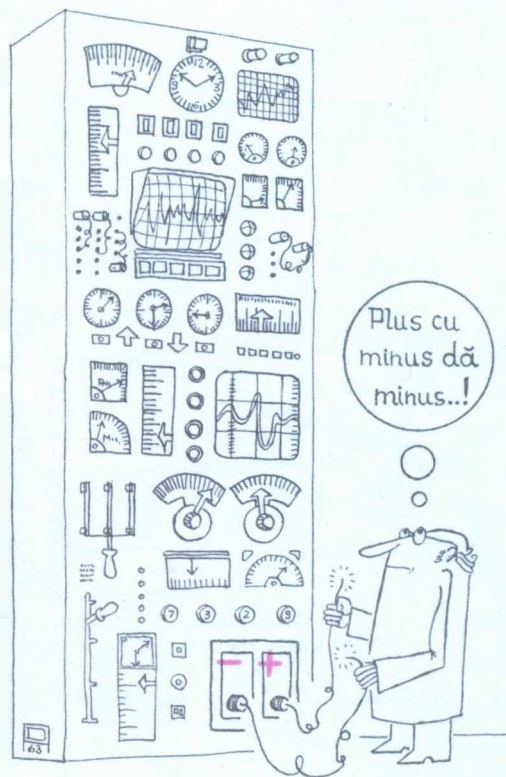
1968. La «*A.A.A.*» (Asociația Anonimă Alocația) ședință fulger. Pe ordinea de zi un singur punct: «*Tații*» — Ce facem, oameni buni? Afacerea schiopătează. Prea puțini tați. E un șantier cam lăsător. Lunile acestea n-am prea încasat alocații. «*Să apelăm mai intens la rubrica copiii fictivi*». «*Apelăm, apelăm, dar cît poți scoate dintr-un prunc?* Și ăla abia fictiv!» «*Nu-i nimic. Mai avem pe șantier niște rezerve interne*. «*Care?*» «*Pandele... Rămurică... Pălălău...*». «*Dar Pălălău are 65*

ani... il mai putem trece cu un prunc?» «*Trece-l, frate!... Dacă o fi vreun control, zicem c-a făcut cură cu Gerovital...*».

Noroc că n-au fost controale... Și dacă au fost, e ca și cum n-au fost... Așa că «*A.A.A.*» prosperă. Aproape tot șantierul e în cură de Gerovital. Berzele lucrează în trei schimburi. Nici nu mai dau pe la cuib. Coboară direct în listele de alocații... Și alocațiile se transformă în «*Renault-16*», în aparate super-foto, în colecții filatelice... Ce mai! Sintem doar în epoca transplantărilor. Se ia un copil fictiv, se transplantează într-o alocație reală și alocația se transplantează în ce-ți poștește inima...

Cinci inimi, au poftit... 843 de mii de lei!... Și afacerile mergeau, să bați în boxă...

A. DRAGOȘ

AVRAM ANTON

FĂRĂ CUVINTE

CELE TREI MINUNI

Nu intenționez cituși de puțin să vă fac o relatare a celebrelor minuni ale lumii antice. Minunile la care mă voi referi sînt mult mai prozaice dar și mai inedite pentru dv.

Dar destulă vorbărie, să trecem la fapte! În zilele noastre, undeva în București, mai precis la I.I.S. «Avintul», s-a observat că dispăreau importante cantități de mezeluri, șunci, diferite conserve și alte produse. Exact ca în legenda «Meșterului Manole»: ce lucru gospodarii ziua, dispărea noaptea. Sau, poate, mai știi? Uneori dispărea și ziua în amiaza mare. Cu toate apelurile conducerii la vigență, paznicii n-au putut descoperi pe făptași. Parcă venea zmeul din basmul «Prislea cel Voinic» și fura... mezelurile de aur.

Au fost deci anunțate autoritățile care, din nou au atras atenția paznicilor să controleze pe toată lumea la ieșirea din schimb. Și salariații au fost controlați la ieșirea din schimb, dar făptașii n-au fost depistați. Dar organele respective nu s-au mulțumit numai cu apelurile la vigență, au și acționat. Puțin mai jos de poarta întreprinderii, pe stradă, au oprit o serie de salariați suspecti, i-au controlat din nou și... minune! (intîia) Asupra lui Dumitru Ion, Pieptănarul Ion și Stanca Gheorghe s-au găsit mezeluri, și conserve, și de toate.

Ceva mai tirziu a ieșit din schimb și paznicul Coandă Marin care-i controlase atît de strănic pe cei trei zmei. A fost la rindu-i oprit, controlat și... minune! (a doua) Ați înțeles. Purta cu «demnitate» într-o desagă, de toate: și conserve, și mezeluri.

Cu această ocazie s-a aflat că sus-numiții «lucrau» de multă vreme «mină în mină», adică mai mult cu mina stingă.

Dar a treia minune s-a petrecut atunci cînd s-a aflat că de fapt paznicul Coandă Marin avea... antecedente penale.

Tovarășii din conducerea întreprinderii au rămas cu gura căscată! Ceea ce nu le-a fost greu, deoarece căscați fuseseră și pînă atunci.

În ce-l privește pe lupul pus de pază la oi, care avea antecedente penale, tot a reușit ceva: și le-a reactualizat.

Antecedentele.

URZICO

DE DEPARTE-ȚI.SCRIU

DRAGĂ URZICO,

Pe lingă uzinele mecanice din Timișoara funcționează o cantină unde se poate lua un prînz ca la mama acasă. La această cantină, de vînzarea cartelelor de masă se ocupa, pînă nu demult, unul din salariații uzinei și anume Florea Viorel, care, în dorința sinceră de a pune mina, fără nici un efort, pe citeva mișoare, a început să vîndă bonurile pentru flotanți de cite două ori, iar prețul încasat la revînzare îl păstra dumealui. Așa că, pînă să se afle despre sistemul pe care-l practica, trebuirile i-au mers din plin, portofelul său umflîndu-se vertiginos de la o zi la alta. În cele din urmă însă, «norocul» i-a jucat un renghi și manopera a fost descoperită. În sfîrșit, de la niște bonuri de flotanți, Florea a rămas volant!...

I. Atanasiu, Timișoara

URZICUȚO!

Rochiile — model 2667 — realizate de cooperativa «Drum Nou» din Cluj și expediate de curînd unităților comerciale prezintă o serie de particularități nemaiîntîlnite pînă la această dată. Minecile sînt cusute invers, manșetele cu nasturi, în loc să se incheie în afară, se incheie pe partea unde mineca alunecă pe lingă corp, iar nasturii sînt cusuți într-un singur fir de ață, așa că pică jos imediat ce-i atingi. Respectivele rochii, neavînd, bineînțeles, nici o căutare, magazinele nu știu cum să facă să le poată returna mai repede furnizorului. Tovarășii croitori de la «Drum Nou» ar trebui să știe că asemenea veșminte cu mineci cusute invers și cu nasturi care zboară la primul strănut sînt utilizate numai la circ. Or, mai avem și noi nevoie de o rochie, nu?

Gina Pop, București

URZICO DRAGĂ,

Întreprinderea de reparații și construcții din Galați a contractat cu diverși cetățeni, printre care cu Boldea Gheorghe din comuna Independența și cu Bogdan G. din Galați, str. Războieni nr. 73, co-

menzi pentru executarea unor reparații de zidărie și de tinichigerie la casele lor. După ce I.R.C.-ul a stabilit prețul lucrărilor și data cînd acestea vor fi gata, beneficiarii au început să aștepte. Tot așteptînd, a sosit sezonul rece și, cînd să-nceapă iarna de-a binelea, ce să vezi,

I.R.C.-ul s-a pornit la treabă. A trimis la fața locului cîteva meșteri care au început lucrul în mare grabă, ca să nu zic mîntuială, că, de, vremea devenise instabilă, cu ușoare viscoliri. Și cînd te gîndești că pentru executarea de lucrări, I.R.C.-ul are tarife nu lipsite de rezonanță. Poate că cel puțin de aici înainte, această întreprindere va da dovadă de mai multă promptitudine, deoarece așa cum stau lucrurile în prezent nu se poate spune că dai un ban dar face, ci că dai un ban, dar nu face. Adică nu face I.R.C.-ul ceea ce trebuie să facă pentru că îi dai «un ban».

Și nu se face!

I. Pădureanu, Galați

DRAGĂ URZICO!

În Tomești (județul Timiș) există o frumoasă fabrică de sticlărie, care are în dotarea ei și o cameră oficială destinată celor care vin în delegație de pe la alte întreprinderi sau de la minister. Dar această încăpere nu prea poate să fie utilizată în scopul propus deoarece directorul fabricii este foarte des vizitat de mama soacră, unchi, nepoți, precum și alte rude apropiate, toate fiind cazate aici. În ce-i privește pe cei veniți în delegație de la diverse întreprinderi, ei sînt poftiți să-și caute casă. Noi apreciem atașamentul tovarășului director față de rudele sale, dar credem că respectiva cameră oficială trebuie să fie detașată de acest atașament.

Este adevărat că la camera oficială costă mai ieftin, dar, pînă la urmă, pentru tovarășul director, prețul s-ar putea să fie prea mare.

V. Alex., Tomești, jud. Timiș

Rubrică realizată de DAN MANOLESCU

«URZICA»

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Secția scrisori 14.60.34; Secretariat de redacție 14.28.15

Interurban 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic

«Casa Școlii» 44.601

— Ce ești nebun, vrei să
iasă lipsă la inventar?!...